

ՀԱՅՐԵՆԱԿԱՆՔ

* * *

ՅՈՎՀ. ՇԻՐԱԶ

Որպես վեսի օրերն հայոց՝
Այնքան խորն են ձորերն հայոց,
Այնքան խորունկ ու այնքան մուր,
Որ զեները մեր յորձանուս
Մթնում անից մանչացող
Մօրը կորցրած ու դուրս փախչող
Վիշապածագ են ինձ քրւում՝
Մեր ձորերի մուր անձաւում:
Բայց չգիտեմ՝ ձորե՞րն են մեր
Ոգուն Տրեւ խորքեր խորին,
Թե՞ մեր ոգին է շռայլել
Իր խորութիւնն այս ձորերին:
Որպես կամփի դարերն հայոց՝
Այնքան բարձր են սարերն հայոց,
Այնքան բարձր ու այնքան վեր,
Որ քրտինքը մեր նակատից
Միշտ ամպերի ձեռքն է սրբել,
Ու կը քրւա՝ զազաքներից
Մարդ կարող է ասոյ համբուրել:
Բայց չգիտեմ՝ մեր ոգի՞ն է
Բարձունք Տրեւ մեր լեռներին,
Թե՞ մեր ոգուն՝ սարերն են վեհ
Տրեւ բարձունք աստեղային ...

Վ Շ Շ Շ Շ

Մտի օրոցից երբ աշխարհ մտայ՝
Աշխարհում՝ աշխարհ մօր սերը գտայ ...
Յօնքեռ լծակն է իմ նժարի,
Աչքեռ նրա զոյգ քստերն արի,
Եւ կռեցի մօրս սերը սուրբ,
Որ ինչքան մեծ էր, այնքան խոր ու նուրբ.
Հիմալայն իբրեւ կռաւար դրի՝
Վեր քաւ լեռը հեռն իր նժարի.
Ծովերը դրի՝ վեր ելան կրկին,
Վար քաւեց մօրս սերը սրբազին.
Աստղաբոյլերը՝ դրի կռաւար, —
Նորից մայրիկիս սերը քաւեց վար ...
Քո սերն, իմ սիրած, քո սերն էլ դրի՝
Վեր ու վար արին նժար նժարի ...
Բայց երբ անսահման իմ հայրենիքից
Մի բուռ հող դրի՝
Եկաւ համբուրեց նժար նժարի ...